

Je mi 24 let, jmenuji se Magdalena a jsem na invalidním vozíčku. O společenství Vstaň a choď jsem se dozvěděla od své kamarádky. Chtěla jsem se zúčastnit jejich prázdninové akce. Já, jako člověk, který potřebuje čtyřicetihodinovou pomoc druhého člověka, jsem do té doby neměla možnost být bez lidí, kteří mne znali, a já znala je. Byl to pro mne velký krok do neznáma, ale zároveň výzva poznat a zažít něco nového. První den rozptýlil všechny mé obavy. Osobní přijetí a duch vzájemnosti zde opravdu nechyběl. V rodinné atmosféře, která zde byla, jsem se cítila naprosto přirozeně. Nové a krásné pro bylo především to, že jsem zde nebyla jen člověk, o kterém se musí druzí starat, ale i člověk, který může něco druhým dát – být užitečný. Třeba při vzájemném sdílení, liturgii, duchovních přípravách programu. Naučila jsem se víc a pravidelně číst evangelium. Co mě ale nejvíce baví, je vzájemně si prokazovat malé skutky lásky: návštěvy, telefonáty, pozdravy a hlavně modlitby za sebe navzájem. Toto společenství je pro mne velmi důležité a je velkým darem od Boha.

Svědectví asistenta Zdeňka

Na obnovu jsem vyrazil čistou náhodou (no, zas tak úplná náhoda, nahlížeje s odstupem času, to nebyla) pln dojmů a emocí i se soucitem a dobrým pocitem ze sebe sama, že do toho jdu, zároveň ale i s panikou – zvládnou to, ustojím? Nejsem zrovna nějaké tintítko, ale co když couvnu, nebudu na to stačit, anebo vyměknou a rozsypu se z toho všeho... Obojí mne vcelku rychle přešlo po první a zásadní zažitě zkušenosti – to ne my „zdraví“ jim, ale oni nám „nemocným“ pomáhají. Na rozdíl od nás totiž již mnozí z nich dávno vstali a chodí daleko opravdověji, než si vůbec dokážeme představit. Ano, jde o lidi s velmi těžkými tělesnými handicap, ale kolikrát přes všechna břemena, co musejí nést, jsou o to více nezlomeni, plní elánu. A hlavně (neříkám, že postižení to nedělají) jsem u nich nezaregistroval, že by si stále stěžovali, nařikali a litovali se, jako to děláme my ostatní, kteří se tak okázale honosíme skofápkou ZDRAVÍ. A to mi ukázalo ten správný směr – na soucit a paniku prostě není čas, jsi tady a teď, jinudy cesta nevede, hup do vody. Podívej, co musejí zvládat, tak nad čím chceš dumat, panáčku ☺.

A týden plynul. Pozvolna, den po dni, tak zpomalně, tak obohaceně o prožití každé minuty – pocit, který jsem zažil naposledy jako malý, s tou posvátnou myslí dítěte, kdy není POTOM, jen jedno velké TĚD. Zjistil jsem, že dokážu dělat věci, o nichž jsem myslel, že jich nikdy nebudu schopen. A to jsem netušil, že hlavní odměna za celý ten zápfah teprve přijde a zdaleka nebude niterná. Prožil jsem snad nejvzácnější setkání, s jakým se člověk může „setkat“ – bezprostřední chvíle s Kristem, v jeho naprosté pokoře a prostotě...

Zpravidla jsem vstával notně dřív, abych se stihl dát sám do kupy, než se můj světenec vzbudí. A najednou jsem jej uviděl, tak silný pocit blízkosti jsem snad ještě nezažil. Radek, nepohyblivý od hrudi dolů, takže svůj vozík musí ovládat

pusou, spočívá na dvojlehatku (které mu vzhledem k povaze postižení umožňuje více pohodlí) a ještě spí. Dívám se na něj a vtom mi z toho, co vlastně vidím, vyrazí z očí slzy jak hrachy – jeho tělo je zkroutené nahlup přesně do pozice zmučeného Ježíše na kříži! Není náhodou, co za slova mi v tu chvíli vytanula na mysl, jakoby mi je do uší někdo zašeptal: „Cokoli dobrého jste učinili nejmenšímu z vás...“ pokračování znáte, doplňte si sami. A co mi to přineslo? Opět a znova si uvědomuji, jak tyto naše lidi, ač mám čest je nazývat kamarády, málo znám a že i přes všechno projevují dosud sklony je tak trochu podceňovat. Alešpoň, že ten soucit jsem již setřpal – plní mi medvědí službu. Děkuji tedy Pánu, že mi malými krůčky otevírá vůči nim nejen srdce, ale hlavně oči. V tomto smyslu na sobě pociťuji jakousi proměnu. A na prvním místě, za tu všechnu naději, kterou mne oni všichni, aniž o tom vědí, naplňují, se až stydím, jak málo jim dávám oplátkou já. To je až ostuda.

Na článku se podíleli: Lenka Šerá, Zdeněk Berger, Tereška Zellnová a manželé Lenka a Milan Svojanovští

V srpnu 2014 proběhla první týdenní duchovní obnova Vstaň a choď z pověření otce biskupa Františka Václava Lobkowicze. Účastnilo se jí celkem 30 účastníků, z toho 7 jezdících. Pro srovnání: Čtvrté obnovy v srpnu 2017 se zúčastnilo již 63 účastníků, z toho 18 jezdících. Naše společenství je protkáno vzájemnou službou a podporou, ovšem ti, kteří si mysleli, že přijeli „jen“ sloužit, bývají nakonec obdarováni nejvíc. „Bůh zařídil tělo tak, že přehliženým údu dal hojnější čest, aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý.“ (1. Kor 12, 24–25)

V květnu roku 2017 byl založen spolek Vstaň a choď, který pomáhá toto pověření naplňovat. Posláním spolku je duchovní péče, ukotvení v katolické tradici, pro lidi se zdravotním postižením, pečující a všechny jim otevřené. Vytváří prostor pro společné aktivity a seberealizaci bez ohledu na handicap.

Spolek tak konkrétně:

- pořádá duchovní obnovy (týdenní či víkendové) v Sedlčích u Frýdku-Místku,
- nabízí společenství – buňky milosrdenství (1–2krát měsíčně v Ostravě, v Olomouci a v Brně), kde se lidé setkávají a sdílejí svůj život s druhými,
- duchovně doprovází lidi na vozíku (od 18 let věku),
- pomáhá jezdícím se začleněním ve farnostech,
- podporuje jezdící i chodící ve službě bližním. Činnost od počátku duchovně doprovázel otec Lukáš Engelmann, ale i další kněží a řeholní sestry, kteří tvoří tým spolu s laiky. Velkou roli na obnově hraje i naše kapela, která vytváří tepající srdce obnovy.

